

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

* BEZINNING

door *Petra van der Burg*

De auteur is lid van de redactie van *Christen Democratische Verkenningen*.

Het mooiste boek dat ik vorig jaar, op aanraden van mijn 15-jarige dochter, heb gelezen, is het in 2012 verschenen boek van John Green *Een weeffout in onze sterren*. Hierin worden we meegenomen in de wereld van jonge kankerpatiënten. Hazel, de 16-jarige hoofdpersoon, had er eigenlijk al niet meer moeten zijn, maar dankzij een nieuw medicijn en haar zuurstoftank, genaamd Philip, wint ze het voorlopig van de kanker. Met het kleine beetje energie dat overblijft, kijkt ze *America's Next Top Model*, leest ze keer op keer *Een vorstelijke beproeving* en sleept ze zich naar lotgenotenbijeenkomsten. Daar ontmoet ze haar grote liefde Augustus, of Gus, een veelbelovende basketballer die anderhalf jaar geleden 'wat last had van botkanker' en nu met een been minder door het leven gaat.

Het is een boek vol aangrijpende momenten. De dood en de lichamelijke afbraak liggen daarbij voortdurend op de loer. Toch raken de jongeren die we tegenkomen nergens in de greep van de angst. De levensbronnen waar zij uit putten zijn origineel en veelzijdig: bizarre games, literatuur, liefde en vriendschap, harde en geestige grappen over hun eigen ellende, en vooral de aanvaarding van het levenslot. 'Het leven is geen wensmachine.'

De dialoog die me het meest heeft geraakt, staat aan het eind van het boek. Hazel treft Gus in zijn kamer aan, drijfnaat van zijn eigen urine. Wanneer hij is verschoond, spelen ze een van hun lievelingsgames, maar het wil niet zo lukken.

'Weet je,' zei Gus na een poosje, 'het is kinderachtig, maar ik heb altijd gedacht dat mijn necrologie in alle kranten zou staan, dat mijn verhaal de moeite waard zou zijn. Ik heb stiekem altijd gedacht ik bijzonder was.'

'Dat ben je ook,' zei Hazel.

'Maar je snapt wat ik bedoel,' zei hij.

Ik denk dat we allemaal heel goed snappen wat Gus bedoelt. Wie herkent niet de angst om vergeten te worden en de drang om in deze wereld iets na te laten wat ertoe doet: in de ogen van jezelf, maar ook zeker in de ogen van anderen? Dit is een boek dat ons uitdaagt om te aanvaarden dat het leven je lang niet altijd geeft wat jij ervan verwacht. Je moet en mag het doen met datgene wat er is, en daarin is vaak meer waardevols te vinden dan we zo op het eerste gezicht hadden gedacht.